

ни до могщия Нигеръ, и която се нарича великата пустиня Сахара, — дължатъ съществуването си изключително на финиковата палма. Тази палма е истинско чедо на пустинята. Тамъ, дето гинатъ всичкитѣ растения, дето въ пѣсѣка не могатъ да се закрепятъ никакви корени, и сухата възсолена почва не дава никакви хранителни сокове, — тамъ финиковата палма се чувствува най-добре; за нея е необходимо само, както казватъ тамошнитѣ хора, краката ѝ да се миятъ отъ вода, а главата ѝ да се препича отъ небесния огънь. Стѣблото ѝ достига до 25 метра на височина, украсено съ разкошна корона отъ перести синкаво-зелени листа и ражда всѣка година около 350 кгр. ароматични плодове, увиснали въ видѣ на гроздове подъ гжстата корона. На по-плодородна почва тя не ражда толкова и дори понѣкога вѣхне, като че тжгува за горещия си отечественъ пѣсѣкъ.

Отечеството на тази палма е Арабия, но още отъ незапомнени времена, това „благословение на небето“, както я наричатъ арабитѣ, е пренесена въ северна Африка. Оттука се е разпространила въ Европа — Испания, Корсика, Сардиния, Италия и Гърция, ала тя тука служи за украшение и не дава такива добри плодове. Финиковата палма задоволява всички нужди на арабина. Арабитѣ употребяватъ плодоветѣ ѝ, които се казватъ фурми, както прѣсни, така и сушени, печени и варени и сж една много добра храна. Отъ печенитѣ фурми се прави вкусенъ хлѣбъ — фурмени питки — които се запазватъ за много години. Така нареченитѣ „фурмени наденици“, които се продаватъ въ Каиро отъ арабитѣ, не сж нищо друго, освенъ фурменъ хлѣбъ, примѣсенъ съ малко бадеми. Напълно изсушенитѣ